

Pandemia si psihanaliza mi-au redat Eul

Delia Grigoriu, România

Pentru mulți, 2020 a fost anul pandemiei. Pentru mine a fost anul cancerului, anul in care am început analiza personala, si formarea in psihanaliza.

Ultimele 36 de ore din vechea mea viață

Știu în detaliu acea zi de luni din februarie 2020, știu cu ce am fost îmbrăcată, știu ce am mâncat la prânz, știu ce am făcut seara. Stiu si inca simt tot.

Nu mai am detalii din primele ore de a doua zi, 25 februarie, ci doar când m-am urcat într-un Uber spre programarea de la ecografia de sân. Ce simt acum e ca și cum ziua de luni a existat și a fost mai lungă și mai plină decât oricare altă zi din viața mea și a compensat și pentru orele pierdute de marți. Dar să o iau cu *sfârșitul morții*, așa îi zic eu: ultima zi de luni normală din viața mea, la 37 de ani si 4 luni.

Luni, 24 februarie

In acea zi, purtam fusta mea muștar cu buline negre, pantofii mei frumoși și comozi și mă simțeam bine îmbrăcată așa, discutia de business la care participam mergea bine. La întoarcere spre birou am râs mult in masina cu colegile mele, si ma trezesc apoi ca le spun: *mâine nu vin la ședință de echipă, am o programare la medic, din aia foartee importantă, din aia de viață și moarte*. Le văd și acum privirile îngrozite. Aud și liniștea ciudată dintre noi si simt că mi se usucă gura. În același timp, imi duc mâna către sânul drept, unde aveam ceva umflătură. Nodul. Ceva în plus. O gălmă. Ce-o fi? Vad maine.

Pe seara, in masina cu sotul meu, ne luam copilul de la afterschool, deschidem radioul în mașină: se vorbește de Italia și China, țările cu cele mai multe cazuri de coronavirus din lume și cât de aproape sunt de noi.

L. Incepe să plângă și să se agite în spatele nostru, timp în care încercam să îl calmăm. Nu reușim pentru că și noi suntem agitați. D. zice: „O să vezi că se închide și la noi în curând, trebuie să ne gândim cum să ne organizăm. Hai la farmacie să luăm niște măști, mănuși și dezinfectant”.

Negarea mea si anxietatea lui.

Două ore mai târziu, la știri, lumea pica. Italia, unde locuiesc mama și sora mea este sugrumată de tentaculele coronavirusului. Ne uitam cu frică și cu grijă pentru ei și ne gândeam că sigur și la noi sunt cazuri, dar nu avem date oficiale. Accept ca e posibil sa intram in lockdown in cateva saptamani si fac prima comandă online de la supermarket. Sotul făcea liste de pastile, provizii și planuri peste planuri. Ne-am culcat speriați si credeam că asta va fi cea mai nenorocită seară din viața noastră. Negare.

Marti, 25 februarie

Sunt în cabinetul ginecologului, în partea de sus mă acoperă un halat transparent din material steril, și aștept ca medicul să se uite la mine, asta dupa ce timp de 10 minute mi-a palpat sânii cu o privire încruntată, cu sudoare pe frunte.

Oare așa spune mereu: „Nu-mi place ce simt, haideți la ecograf să ne uităm bine”?

– Nu vreau să vă alarmez, dar...

– M-ați alarmat deja, spuneți-mi, vă rog.

– Luați loc. Vreau să faceți o biopsie, sa verificăm bine că nu poate fi vorba de ceva malign. Sunteți prea tânără pentru asta.

– Poate fi cancer? De unde?

– Nu tragem acum concluziile, dar ce îmi arată ecograful e un semnal de alarmă pentru mine. Joi puteți sa faceti biopsia?

Din nou negare.

– Joi acum? Dar... eu trebuie să fiu la Viena vineri. Nu știu... Cum să....?

- Poate fi vorba de cancer la san, dar nu stim inca pana nu avem rezultatele complete de la biopsie.

Cancer de san. Dar am doar 37 de ani si 4 luni, cifre pe care le vedeam dansand sub ochii mei in lacrimi, cifre care fugeau si veneau, si nu intelegeam daca asta a fost tot. Daca viata mea se va sfarsi la doar 37 de ani si 4 luni. Picioarele imi erau reci, tremuram din tot corpul fara sa pot controla nimic, senzatia de lipsa de control totala pentru mine insemna prabusire. A fost primul moment din viata mea cand am simtit cum bucati din mine incepeau sa se clatine, simteam lumea interna cum se pregateste de un cutremur, era doar miscare tectonica deocamdata, dar senzatia ca ma fac in bucati aparuse deja difuz. Nu mai auzeam bine. Ameteam difuz. Eram intre doua lumi. Urma sa aflu a doua zi ca ce urma sa simt este o mare angoasa de prabusire, ca si cum eram un bebelus care se sparge in bucati. Mai tarziu, senzatia difuza a devenit realitatea mea externa.

Luni, 23 martie, prima tură de citostatice

E 7.00 dimineata, copilul meu are febră de peste cinci zile, ba mare, ba mică. Dormim cu toții pe rând, cu grijă pentru el, îi dăm antitermice, îi dăm antibiotice și nimic nu merge. Gâtul îi e plin de o pungă mare și albă de puroi, nu cred că am mai văzut așa ceva în viața mea, înghite greu și plânge ușor. Nici putere să plângă nu are. Deja stia de cateva zile ca mama lui e bolnava, lumea lui la doar 9 ani se prabusise si nu facea decat sa planga, sa ma intrebe daca o sa mor si cat de dor ii e de viata lui de acum o luna.

La ora 9:00 încă ne întrebam ce facem: cine stă cu L. acasă cât mă duce D. la spital? La 11 urmează să încep prima chimioterapie din viața mea. Sunt speriată pentru copilul meu și nici nu știu cât de speriată să fiu pentru mine și pentru ce va urma în următoarele 24 de ore. D. încearcă să mă liniștească ca sa se linisteasca si pe el.

– Îi dăm antitermicul la 10:00, apoi îl lăsăm la un film, facem 17 minute pe ceas până la clinică, te las, eu sunt înapoi acasă la 10:45, cel târziu. N-are ce să i se întâmple.

– Da... cred. Nu știu, zău, oare e bine să facem așa?

– Nu există altă soluție. Parintii mei nu s-au izolat, nu îl ducem la ei, are febră dar nu e mare, o să reziste. E important să începi tratamentul și să scapi de cancer.

– Dar îți dai seama că eu aleg acum: eu sau el?

– Da. Și te alegem cu toții pe tine, tu ești mai grav decât el. Ți promit că nu i se întâmplă nimic grav lui. Te duc la chimio. Haide!

Prima noapte de după chimioterapie

Prima noapte de după chimioterapie a fost îngrozitoare. Dureri, vomă, delir, transpirație rece, caldă, tremur, dureri și iar dureri, iar vomat, frică, frică, frică.

– Nu cred că pot să duc atâta durere. Dacă nu pot? Dacă nu duc?

– Poți. Sunt cu tine, te țin în brațe.

Sotul alearga toata noaptea intre camera mea si camera copilului cu febra. Reusim sa traversam cel mai greu moment al vietii noastre.

Miercuri, 25 martie

Mă trezesc și parcă îmi e mai bine, nu mai am dureri mari, sunt slăbită și amețită, îmi e un pic greață, dar nu vomit. Mă bucur că nu am mai vomat de luni noapte până acum. Miros urât, a haine umede, a zăcut, a frică. Mă ridic brusc din pat ca să mă bag la duș.

Următoarea amintire e cum simt că îmi e rău, amețesc, simt că nu e OK și reușesc să ies din cabina de duș, dar cad pe ceva moale. Pe coșul de rufe. Visez preț de câteva milisecunde, e o senzație de căldură, de somn dulce și bun, și simt că plutesc. Oare așa se simte când mori? Oare așa s-a dus tata, într-un somn dulce și cald?

Mă trezesc că îmi e rece, îmi dau seama că am leșinat, dar nu apuc decât să mă târăsc până la WC să vomit, însă cad din nou, de data asta cu obrazul de ușa care îmi atenuează căzătura. Practic, mă scurg pe ușă în loc să cad cu capul pe gresie.

Mă trezesc de tot pe jos, în dormitor, sunt dezbrăcată și îmi e rece din nou. D mă stropește cu apă și mă strigă disperat, îl aud pe L cum plânge isteric cu plapuma pe cap.

Sunt bine și mă adun ușor. Cer o cafea.

– Mama, eu vreau să zac cu tine să nu îți fie greu. Să fiu cu tine, îmi spune la ureche.

– Nu, puiule, tu nu trebuie să te îmbolnăvești ca să fii cu mine. Ești sănătos, ești bine.

După două zile, își revine de tot. Antibioticul își face efectul, dar și dragostea de mamă.

Luni, 14 septembrie (După mastectomie. Încă în plina pandemie)

Acceptare

De cateva luni, imediat dupa diagnostic, sunt in analiza personala, 2 sedinte pe saptamana. Urmeaza sa continui cu trei zile, iar analiza imi devine sprijin, o realitate stabila care poate sa lucreze cu realitatea mea interna deconstructurata. Ma simt bine in analiza, dar stiu ca sunt in perioada de idealizare, si gandul ca pot face si eu formarea de psihanalist ma vindeca.

Pe seara, primesc un telefon de la școala de formare de psihanaliză, mă întrebau dacă sunt disponibilă pentru interviul de admitere în acea seară, în loc de sâmbăta viitoare. Da, sunt. Sunt pregatita sa incep stagiul de formare chiar acum. Totul e online acum, și mie îmi convine, încă nu sunt pregătită să ies in lume.

Și am fost acceptată. Așa repede, da. Și eu m-am întrebat dacă nu cumva m-au acceptat că le-o fi fost milă de mine că am avut cancer. Desigur, mi-a trecut gândul ăsta mizerabil despre mine prin cap, dar din fericire după ce l-am auzit și eu mai bine, m-am scuturat: „Fatooo, iar începi? Iar îți faci rău singură cu gânduri de victimizare? Cum să te accepte pentru că ai fost bolnavă? Te-au acceptat pentru că le-ai plăcut, ești potrivită pentru programul ăsta, și știi bine. Doar că așa faci mereu, ți se pare că dacă treci de interviuri importante trebuie să fie și imposibil. Nu, femeie, e OK să îți fie și ușor. Și simplu. Nu mai fi masochista! Trezește-te că ți-a fost deja greu, nu ți-a ajuns?”

Vineri, 18 septembrie

Sunt așa de obosită, zi de zi. Dorm mult, deși pare că nu îndeajuns. Aș dormi zile întregi și nopți mai lungi. Au trecut aproape două luni de la ultima ședință de chimio. Și

o lună după mastectomie, și cu cât mă îndepărtez de chimioterapie, cu atât sunt mai obosită, deși mă așteptam să fie pe dos. Dacă acum sunt moartă de oboseală, oare cum am fost acum trei, patru luni, în mijloc de tratament? Moartă de oboseală, ce amuzant sună, scriu și râd ca proasta. Nu sunt moartă. Sunt DOAR obosită. SUNT și pot să fiu obosită. Îmi dau voie să fiu așa.

Luna noiembrie

Încerc să dorm fără somnifere și nu reușesc. Am insomnii și nopți fragmentate, durerile de mușchi și de încheieturi sunt mai grele noaptea, când nu dorm. Decid cu medicul psihiatru care mă supervizează să revin la somnifere și să nu pun presiune din nou pe corp și minte. Replica ei – „Iar vreți să ultraperformați, unde vă grăbiți? Nu ați terminat cu tratamentul, mai aveți jumătate de an cel puțin” – mă trezește.

Vineri, 11 decembrie

Anul trecut eram bolnavă, dar nu știam, și credeam că viața mea e prea plină de muncă și alergătură, orele erau puține și frustrarea multă.

Anul ăsta știu că am fost bolnavă, iar acum sunt bine, știu că sunt mai fericită cu cine sunt decât am fost vreodată în viața mea, zilele sunt pe ore și habar nu am ce o să facem de Crăciun și nici nu am nevoie să știu încă.

2020 e anul pandemiei pentru toată lumea. Pentru mine a fost anul în care am înțeles că sunt bolnavă și anul în care m-am întors la mine. E cel mai bun an din viața mea!